Rok 1914.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXLVIII. — Wydana i rozesłana dnia 1. października 1914.

Treść: № 263. Rozporządzenie, dotyczące zwłok osób, dotkniętych chorobami, podlegającemi obowiązkowi doniesienia.

263.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 29. września 1914,

dotyczące zwłok osób, dotkniętych chorobami, podlegającemi obowiązkowi doniesienia.

Na zasadzie §§ 5., 12., 13. i 17. ustawy z dnia 14. kwietnia 1913, Dz. u. p. Nr. 67, dotyczącej zapobiegania chorobom zaraźliwym oraz ich zwalczania, zarządza się, co następuje:

Rozdział I.

Policyjno-sanitarne otwieranie zwłok i badanie części zwłok.

§ 1.

Na zarządzenie politycznej władzy powiatowej można stosownie do § 5. ustawy zarządzić otwieranie zwłok i badanie części zwłok — obdukcyę policyjno-sanitarną — jeżeli przez innego rodzaju dochodzenia, w szczególności przez badania bakteryologiczne nie zostało stwierdzone, iż śmierć nastąpiła wskutek choroby, podlegającej obowiązkowi doniesienia.

Obdukcyę policyjno-sanitarną przeprowadza z reguły lekarz urzędowy politycznej władzy powiatowej. Jeżeli jest do dyspozycyi specyalista, w takim razie winna go polityczna władza powiatowa powołać do przedsięwzięcia otwarcia zwłok i badania części zwłok.

W powszechnych szpitalach publicznych, uposażonych w salę sekcyjną, dokonywa policyjno-sanitarnego otwarcia zwłok i bada części zwłok w sali sekcyjnej prosektor zakładu przy współudziale lekarza urzędowego politycznej władzy powiatowej.

§ 2.

Przy obdukcyi policyjno-sanitarnej mogą być obecni tylko znawcy i niezbędnie potrzebny personal pomocniczy.

Lekarza ordynującego należy o ile możności zawiadomić o czasie i miejscu odbycia obdukcyi z tem nadmienieniem, iż wolno mu być obecnym przy tej obdukcyi.

§ 3.

Obdukcyę należy przeprowadzić w kostnicy, należącej do miejscowości, w której śmierć nastąpiła, lub w najbliższej sali sekcyjnej, a w razie, gdy niema do dyspozycyi kostnicy lub sali sekcyjnej, w innej ubikacyi, odpowiedniej pod względem sanitarnym.

§ 4.

Znawcy i personal pomocniczy winni przestrzegać niezbędnych pod względem zawodowym przepisów co do zachowywania czystości i odkażania ich własnych osób oraz lokalu, przeznaczonego na przedsiębranie obdukcyi.

§ 5.

W protokole, który spisać należy z dokonania obdukcyi, winno się przytoczyć wszystkie

ważne okoliczności, tudzież przez kierownika czynności urzędowej wydane zarządzenia co do zgodnego z przepisami pochowania części zwłok i usunięcia popłuczyn.

Rozdział II.

Przepisy co do zwłok osób, dotkniętych szkarlatyną, błonicą, tyfusem brzusznym, biegunką krwawą (dysenteryą), tyfusem plamistym, ospą, cholerą azyatycką, dżumą, wąglikiem lub nosacizną.

§ 6.

Po stwierdzeniu w sposób przepisany przez oglądacza zwłok zajścia śmierci muszą być zwłoki osób, dotkniętych szkarlatyną, błonicą, tyfusem brzusznym, biegunką krwawą (dysenteryą), tyfusem plamistym, ospą, cholerą azyatycką, dżumą, wąglikiem lub nosacizną, możliwie jak najprędzej okryte płótnami, napojonemi płynami odkażającymi i złożone do szczelnie zamknąć się dających trumien (trumien drewnianych wewnątrz uszczelnionych lub trumien metalowych dobrze zaśrubowanych lub zanitowanych), których dno jest pokryte grubą warstwą jakiegoś środka silnie ssącego (trocinami, miałem torfowym, pyłem z węgla drzewnego itd.).

§ 7.

Zwłoki osób, dotkniętych szkarlatyną, błonicą, tyfusem brzusznym, biegunką krwawą (dysenteryą), tyfusem plamistym, ospą, cholerą azyatycką, dżumą, wąglikiem lub nosacizną, można tylko w trumnach zamkniętych w odpowiednich ubikacyach ustawiać na katafalku. Wszelkie ozdabianie i upiększanie kostnicy lub ubikacyi, w której ustawiono katafalk, jest zakazane.

W pogrzebie, który ma się jak najrychlej odbyć, mogą brać udział prócz najbliższych krewnych zmarłego tylko osoby, zawodowo przy tem zatrudnione.

Jeżeli według orzeczenia lekarza, pełniącego publiczną służbę sanitarną, zachodzą pomyślne stosunki sanitarne, może naczelnik gminy pozwolić, aby w pogrzebach zwłok osób, dotkniętych szkarlatyną, błonicą, tyfusem brzusznym, biegunką krwawą (dysenteryą), wąglikiem lub nosacizną, prócz najbliższych krewnych zmarłego mogły brać udział także inne osoby, noszące żałobę po zmarłym.

§ 8.

Osoby, zajmujące się myciem, fryzowaniem, goleniem, ubieraniem, wkładaniem do trumny zwłok lub ich strzeżeniem, muszą przed wejściem do ubikacyi, w której zwłoki ustawiono na katafalku, włożyć na siebie wierzchnie ubranie do prania i nie wolno im podczas ich czynności ani jeść, ani też pić lub palić w tej ubikacyi. Po ukończeniu swej czynności mają ci funkcyonaryusze przedmioty, przy tej robocie używane (gąbki, grzebienie, płótna itd.) albo włożyć do trumny obok zwłok lub je gruntownie odkazić. Nadto mają oni odłożyć wierzchnie ubranie i je gruntownie odkazić, obuwie oczyścić, zaś ręce, a w razie zanieczyszczenia także i twarz, włosy na głowie lub brodzie poddać gruntownemu oczyszczeniu i odkażeniu (wykąpać).

Przepisy te odnoszą się także do osób, które spełniają przy tej sposobności funkcye rytualne, tudzież do tych osób, które zajmują się otwieraniem lub zamykaniem trumien albo ustawianiem zwłok na katafalku.

§ 9.

Zabrania się mycia, fryzowania, golenia, i ubierania zwłok osób, dotkniętych tyfusem plamistym, ospą, cholerą azyatycką lub dżumą.

Osoba, która zajęła się włożeniem do trumny zwłok osoby, dotkniętej tyfusem plamistym, ospą, cholerą azyatycką lub dżumą, należy uważać za podejrzaną o zarażenie i podlega ona obserwacyi policyjno-sanitarnej lub takiemu nadzorowi.

Osobie, która nie poddała się szczepieniu ochronnemu przeciw ospie w należytym czasie i z pomyślnym skutkiem, nie wolno zajmować się chowaniem zwłok osób, dotkniętych ospą.

§ 10.

Przewóz zwłok z domu żałoby do kostnicy ma nastąpić bez orszaku pogrzebowego, a przewóz z domu żałoby na cmentarz zupełnie cicho i najkrótszą drogą.

Do przewozu można używać tylko takich środków przewozowych, które łatwo można poddać oczyszczeniu i odkażeniu.

Zabrania się używania do przewozu zwłok wozów, służących do ruchu publicznego.

§ 11.

Władza polityczna jest uprawniona do oznaczania czasu pochowania zwłok.

§ 12.

Pochowanie ma nastąpić na cmentarzu, należącym do miejscowości, w której śmierć nastąpiła. Polityczna władza powiatowa może w razie zaistnienia szczególnych okoliczności zezwolić na przewóz na inny cmentarz pod warunkiem zachowania wskazanych ostrożności.

Na ekshumacyę zwłok osób, zmarłych na tyfus plamisty, ospę, cholerę azyatycką lub dżumę, można zezwolić dopiero po upływie roku po śmierci.

Do ekshumacyi dla celów sądowych oględzin i otwarcia zwłok mają zastosowanie postanowienia § 127. procedury karnej.

§ 13.

Ceremoniał religijny przy zwłokach może odbyć się tylko w odpowiednio urządzonych trupiarniach, pozatem jednak tylko na wolnem powietrzu.

§ 14.

Zawarty w § 12. ustawy zakaz, dotyczący urządzania w domu żałoby styp i innych uroczystości z okazyi śmierci, odnosi się także do tyfusu brzusznego lub biegunki krwawej (dysenteryi).

Rozdział III.

Szczególne przepisy dla osób, które trudnią się zawodowo chowaniem ciał zmarłych.

§ 15.

Do osób, trudniących się zawodowo chowaniem ciał zmarłych, stosują się przepisy § 8. co do zwłok wszystkich osób, zmarłych z powodu choroby, podlegającej obowiązkowi doniesienia.

Rozdział IV.

Postanowienia końcowe.

§ 16.

Polityczna władza krajowa poda do wiadomości zapomocą obwieszczeń wyjątki od postanowień niniejszego rozporządzenia potrzebne w danym razie dla powszechnych szpitali publicznych ze względu na prowadzenie szpitala i prosektury.

§ 17.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold włr. **Hussarek** włr.